

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 343/2017-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu senátu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Havlátom, Advokátska kancelária HAVLÁT & Partners, Rudnayovo námestie 1, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 122/2008, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 122/2008 porušené boli.

2. Okresnému súdu Levice prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 122/2008 konať bez zbytočných prietáhov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Levice povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Levice je povinný uhradiť [REDACTED] trovy právneho zastúpenia v sume 374,80 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiat centov) na účet JUDr. Jána Havláta, Advokátska kancelária HAVLÁT & Partners, Rudnayovo námestie 1, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. apríla 2017 doručená s'ťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 122/2008 (ďalej aj „namietané konanie“).

2. S'ťažovateľ s'ťažnosť zdôvodnil tým, že na okresnom súde sa od mája 2008 vedie konanie o ochranu osobnosti, v ktorom vystupuje ako navrhovateľ a ktoré dosiaľ nie je právoplatne skončené napriek opakovanému rozhodnutiu okresného súdu. Okresný súd rozhodol prvýkrát rozsudkom 18. februára 2010, avšak v dôsledku odvolania bol čiastočne zrušený Krajským súdom v Nitre, preto k opakovanému rozhodnutiu okresným súdom došlo až 14. februára 2017. S'ťažovateľ poukázal na viaceré časové obdobia svedčiace o priet'ahoch v namietanom konaní, ako aj na celkovú dĺžku konania, ktorá predstavuje viac ako 9 rokov.

3. V súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu sťažovateľ považoval prerokúvanú vec za bežnú v agende všeobecných súdov, teda nie za vec zložitú po skutkovej či právnej stránke. Zdôraznil, že svojím správaním neprispel k dĺžke konania, na výzvy súdu reagoval promptne a v konaní bol aktívny. Za mimoriadne dôležitú pokladal skutočnosť, že ochrany dobrej povesti sa domáha ako fyzická osoba – advokát, pre ktorého výkon povolania je dôležitá dobrá povesť. V postupe súdu videl minimálne v troch prípadoch nečinnosť.

4. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého sa sťažovateľ zároveň domáhal, zdôvodnil tým, že konanie trvá viac ako 9 rokov, že sa voči orgánom, ktoré majú chrániť práva fyzických a právnických osôb cíti bezmocný, že stratil vieru v právny štát a v schopnosť súdov súdny spor správne a v primeranom čase rozhodnúť a že v konaní išlo o dobrú povesť mimoriadne dôležitú pre výkon jeho povolania ako advokáta.

5. Sťažovateľ navrhol po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vydať nález v tomto znení:

„1. Okresný súd LEVICE v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 122/2008 porušil právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

2. Sťažovateľovi sa priznáva peňažná suma vo výške 15.000,- € ako primerané finančné zadosťučinenie, ktoré je Okresný súd LEVICE povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

6. Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 343/2017-19 zo 16. mája 2017 bola sťažnosť sťažovateľa prijatá na ďalšie konanie v súlade s § 25 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prostredníctvom predsedu súdu podaním z 26. júna 2017 pod sp. zn. Spr 464/17. Podrobne

opísal priebeh namietaného konania a do pozornosti ústavného súdu dal skutočnosti, „že v predmetnom konaní sa jedná o skutkovo a právne zložitejšiu vec z dôvodu, že predmetom konania je ochrana osobnosti žalobcu a je potrebné vykonať dokazovanie ohľadom neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv ako aj ohľadom výšky uplatneného nároku, pričom dôkazná situácia sa menila s prihliadnutím na skutočnosť, že došlo k rozšíreniu okruhu účastníkov konania resp. k zmene uplatneného nároku v podanej žalobe...

Tiež je potrebné podotknúť, že aj samotný sťažovateľ - žalobca sa podieľal na tom, že vec nemohla byť rozhodnutá nakoľko počas súdneho konania podával procesné návrhy o ktorých súd musel rozhodnúť, pretože mali vplyv na predmet konania resp. okruh účastníkov. Sťažovateľ - žalobca tak požiadal počas konania o pripustenie ďalšieho účastníka konania a zároveň požiadal viackrát o zmenu žaloby, pričom zákonný sudca pred rozhodnutím vo veci samej sa musel vypořadať s takýmito skutočnosťami. Okrem toho samotný žalobca ako aj žalovaní viackrát počas súdneho konania požiadali súd o poskytnutie lehoty na mimosúdne rokovania s tým, že súd z dôvodu hospodárnosti ako aj s poukazom na ustanovenie § 100 ods. 1 Osp účinného do 30. 06. 2016 sa usiloval o to, aby sa spor vyriešil zmierlivo. Tiež je potrebné poukázať na skutočnosť, že o nároku žalobcu už bolo meritórne rozhodnuté s tým, že spisový materiál bol viackrát predložený odvolaciemu súdu z dôvodu rozhodnutia o podaní odvolania proti rozsudku ako aj rozhodnutiu procesného charakteru. Spis bol tiež zapožičaný Ústavnému súdu SR ako aj disciplinárnemu senátu NS SR. ... Uvedené skutočnosti tak mali vplyv na celkovú dĺžku konania s tým, že neboli spôsobené tunajším súdom ale objektívnymi skutočnosťami. Za dôležitú tiež považujem skutočnosť, že počas prebiehajúceho súdneho konania bola vec pridelená postupne štyrom zákonným sudcom a to z dôvodu odchodu jedného zo sudcov do starobného dôchodku ako aj preloženia sudcu na iný okresný súd...

K dĺžke konania v danej veci prispela i tá skutočnosť, že účastníci konania predkladali na pojednávaní listinné dôkazy vo väčšom rozsahu, čo bolo dôvodom na odročenie pojednávania a opätovne žiadali odročiť resp. zrušiť pojednávanie z dôvodu priebehu mimosúdnych rokovaní ako aj iných dôvodov.“

Okresný súd trval výlučne na objektívnych dôvodoch dlhotrvajúceho konania.

8. K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ predložil svoje stanovisko podaním z 10. júla 2017. Poukázal v ňom na veľké časové odstupy medzi jednotlivými pojednávaniami, na omyl súdu pri rozhodovaní o oslobodení od súdnych poplatkov, čo tiež zapríčinilo porušenie jeho práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, a na zdĺhavé riešenie výšky nároku, hoci jeho základ bol vyriešený. Nesúhlasil s tvrdením, že dĺžku konania významne ovplyvnilo predkladanie rozsiahlejších listinných dôkazov a mimosúdne rokovania.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustil od ústneho pojednávania v danej veci v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože po oboznámení sa s vyjadreniami účastníkov dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

12. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

13. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Ústavný súd, vychádzajúc z formulácie ustanovení čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov poskytovania práva na súdnu ochranu s ochranou práv podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 24/2010), v dôsledku čoho neexistuje prekážka posúdenia ich porušenia použitím rovnakých kritérií.

16. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 122/2008 o ochranu osobnosti a o náhradu nemajetkovej ujmy dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa (vystupujúceho v namietanom konaní v pozícii navrhovateľa) na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní až právoplatným rozhodnutím

štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (II. ÚS 26/95).

18. Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou tiež pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

19. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa troch základných kritérií, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

20. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom namietaného konania je ochrana osobnosti a s tým súvisiaca náhrada nemajetkovej ujmy, čo znamená, že vec si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu smerujúcu k naplneniu účelu súdneho konania, teda čo najrýchlejšie odstránenie stavu právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (mutatis mutandis I. ÚS 145/03, II. ÚS 30/2013, II. ÚS 71/2016 a iné).

21. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd vo vzťahu k namietanému konaniu akceptuje určitú mieru faktickej zložitosti, pretože predmetná ochrana osobnosti sa týka skutočností utajovaných z minulosti, a teda povaha veci si vyžaduje nesporne aj zložitejšie dokazovanie; na túto okolnosť ústavný súd prihliadol pri určení primeraného zadost'učinenia. Doterajší neobyčajne zdĺhavý deväťročný priebeh tohto konania však ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.

Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

22. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom. Dĺžka namietaného konania teda nebola vyvolaná správaním sťažovateľa, keďže poskytoval súdu žiadanú súčinnosť, zúčastňoval sa pojednávani, podával vyjadrenia, navrhoval dôkazy. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľovi v okolnostiach danej veci nemožno vyčítať ani to, že sa opakovane pokúsil o mimosúdne riešenie sporu. Obdobia mimosúdnych rokovaní neprekročili rámec prípustnosti z pohľadu hospodárnosti konania.

23. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci. Je nesporné, že v súlade s účinným procesným predpisom (Občiansky súdny poriadok, Civilný sporový poriadok) je potrebné, až na zákonom stanovené výnimky, ktoré neboli v namietanom konaní uplatnené, na prejednanie veci nariadiť ústne pojednávanie (§ 115 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, čl. 12 Civilného sporového poriadku). Činnosť súdu vo vzťahu k účastníkom konania spočíva aj v množstve iných úkonov (poučovacia povinnosť, doručovanie, výzvy, procesné rozhodnutia a pod.), ktorých vykonanie by však malo niest' znaky efektivity a kompatibility s prejednaním veci na pojednávani. Z prehľadu úkonov vo veci sp. zn. 6 C 122/2008 (zhodných s prehľadom predloženým v konaní pred ústavným súdom vedenom pod sp. zn. II. ÚS 667/2015) ústavný súd zistil, že pojednávania v namietanom konaní sa uskutočnili, resp. mali byť uskutočnené v tomto časovom poradí:

- 6. november 2008 – pojednávanie neuskutočnené, zrušené z dôvodu účasti sudcu na školení,

- 15. január 2009 – meritórne prejednanie veci odročené na neurčito,

- 27. august 2009 – pojednávanie neuskutočnené, zrušené z procesných dôvodov referátom z 25. augusta 2009, bolo zároveň rozhodnuté o procesných návrhoch sťažovateľa na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania a na zmenu žaloby predložených sťažovateľom 20. marca 2009 a 30. júla 2009,

- 28. január 2010 – meritórne pojednanie veci, odročené na účel vyhlásenia rozsudku,

- 18. február 2010 – vyhlásený rozsudok.

Spis sp. zn. 6 C 122/2008 sa v dôsledku odvolania nachádzal na odvolacom súde v čase od 9. apríla 2010 do 27. januára 2011. Rozsudok okresného súdu bol čiastočne zrušený, preto okresný súd ďalej takto konal:

- 7. jún 2011 – pojednávanie neuskutočnené, zrušené z dôvodu účasti sudcu na lekárskom vyšetrení,

- 11. august 2011 – meritórne pojednanie veci,

- 13. október 2011 – pojednávanie neuskutočnené z dôvodu ospravedlnenia predvolaného svedka,

- 13. marec 2012 – meritórne pojednanie veci,

- 3. máj 2012 – pojednávanie odročené bez meritórneho pojednania veci na žiadosť účastníkov o poskytnutie lehoty 90 dní na mimosúdne vyriešenie predmetu sporu,

- 28. august 2012 – pojednávanie odročené na žiadosť účastníkov na účel mimosúdneho vyriešenia sporu,

- 23. október 2012 – pojednávanie odročené bez meritórneho pojednania predmetu sporu na účel rozhodnutia o oslobodení od súdnych poplatkov a čiastočnom späťvzati návrhu,

- 19. september 2013 – pojednávanie neuskutočnené, zrušené na žiadosť účastníkov,

- 18. február 2014 – pojednávanie odročené bez meritórneho pojednania veci na základe žiadosti účastníkov na účel mimosúdneho vyriešenia sporu,

- 6. máj 2014 – pojednávanie odročené bez meritórneho pojednania veci na základe žiadosti účastníkov na účel mimosúdneho vyriešenia sporu,

- 17. jún 2014 – meritórne pojednanie veci,

- 18. september 2014 – meritórne pojednanie veci,

- 4. november 2014 – pojednávanie neuskutočnené, zrušené pre náhlu prekážku na strane sudcu,

- 2. december 2014 – meritórne pojednanie veci,

- 17. február 2015 – pojednávanie neuskutočnené, zrušené z dôvodu predloženia spisu odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu o čiastočnom priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov.

Súdny spis vo veci sp. zn. 6 C 122/2008 sa v dôsledku odvolania a vznesenej námietky zaujatosti znova nachádzal na odvolacom súde v čase od 21. januára 2015 do 26. apríla 2016. Uznesenie okresného súdu bolo zrušené z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Po vrátení spisu odvolacím súdom, jeho návrate z ústavného súdu a disciplinárneho senátu okresný súd nariadil termín pojednávania na 16. december 2016, na ktorom vec meritórne prejednal a pojednávanie odročil na 14. február 2017, keď vyhlásil vo veci rozsudok. Rozsudok bol po predĺžení lehoty na jeho písomné vyhotovenie doručovaný účastníkom konania 18. apríla 2017. V dôsledku odvolania oboch účastníkov konania pristúpil okresný súd pred predložením veci odvolaciemu súdu k úkonom stanoveným v § 373 a nasl. Civilného sporového poriadku.

24. S poukazom na uvedený stručný prehľad namietaného konania ústavný súd konštatuje, že jeho trvanie v dĺžke viac ako deväť rokov na súde prvého stupňa je s prihliadnutím na predmet konania už samo osebe jednoznačne neprimerané, a to aj po zohľadnení toho, že spis sa celkovo asi dva a pol roka nachádzal aj na odvolacom súde, v disciplinárnom senáte a na ústavnom súde, resp. aj inom všeobecnom súde v dôsledku dožiadania. Takéto dlhé konanie možno spravidla už len na základe tejto skutočnosti považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy. Za neospravedliteľné ústavný súd považoval (aj vzhľadom na povahu veci) rozhodovanie o návrhu na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov 3 roky a 7 mesiacov. Navyše, rozhodnutie okresného súdu, ktorým navrhovateľa čiastočne oslobodil od platenia súdnych poplatkov, bolo odvolacím súdom zrušené a vrátené na ďalšie konanie pre jeho nepreskúmateľnosť, čo je potrebné pripísať neefektívnej činnosti súdu. Skúmanie všetkých postupov okresného súdu medzi jednotlivými úkonmi považoval ústavný súd za nadbytočné, pretože o efektívnom postupe okresného súdu v napadnutom konaní už *prima facie* nemožno hovoriť. Účel práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to odstránenie stavu právnej neistoty účastníkov konania, ktorá vyplýva

zo všeobecnej zásady *justice delayed, justice denied* (oneskorená spravodlivosť, odopretá spravodlivosť), v namietanom konaní nemožno posúdiť inak ako porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakotveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Neefektívne konanie okresného súdu vzhliadol ústavný súd aj v opakovanom odročení, resp. zrušení pojednávania z dôvodov na strane zákonného sudcu (6. november 2008, 7. jún 2011, 4. november 2014), hoci neprítomnosť sudcu je riešená príslušným rozvrhom práce súdu formou zastupovania. Taktiež neuskutočnenie pojednávania 27. augusta 2009 pre potrebu rozhodnúť o procesných návrhoch sťažovateľa na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania a na zmenu žaloby predložených sťažovateľom 20. marca 2009 a 30. júla 2009, vzhľadom na ich predloženie v dostatočnom časovom predstihu pred termínom pojednávania, je potrebné vyhodnotiť ako neefektívny postup okresného súdu. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že k uvedenej nesústredenej činnosti, a teda k zbytočným prietahom nedošlo v dôsledku zložitosti veci, ale v dôsledku postupu okresného súdu.

25. Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 122/08 (výrok v bode 1 nálezu).

26. V nadväznosti na výrok tohto rozhodnutia v bode 1 a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 122/08 bez zbytočných prietáhov (výrok v bode 2 nálezu).

27. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

28. Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 122/08 v sume 15 000 € v dôsledku jeho dlhodobej právnej neistoty.

29. Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Pri určení výšky primeraného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd preto uznal za dôvodné priznať sťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, pričom prihliadal na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä na viac ako 9 rokov trvajúce namietané konania a na význam konania pre sťažovateľa (ochrana osobnosti, náhrada nemajetkovej ujmy (výrok v bode 3 nálezu).

30. Ústavný súd nevyhovel sťažnosti sťažovateľa v časti priznania finančného zadosťučinenia prekračujúceho sumu 3 000 €. Pri úvahe o výške zadosťučinenia zohľadnil skutočnosť, že rozsudok okresného súdu v časti tvoriacej základ sporu (nepravdivé zverejnenie údajov o spolupráci s bývalou Štátnou bezpečnosťou) nadobudol právoplatnosť ešte 10. marca 2010, čím bola sťažovateľovi poskytnutá čiastočná ochrana v primeranej lehote, a tak aj nadobudol právnu istotu vo vzťahu k svojmu postaveniu ako advokát.

31. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

32. Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti). Za dva úkony vykonané v roku 2017 patrí odmena v sume dvakrát po 147,33 € a režijný

paušál dvakrát po 8,84 € (§ 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkovú sumu 312,34 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 20 % DPH. Trovy právneho zastúpenia sťažovateľa teda predstavujú celkovo sumu 374,80 €. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok v bode 4 nálezu).

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017